

NAAR HET TONEELSTUK VAN

Raoul Heertje ALS JE NIET LEEFT KUN JE NIET SCOREN

Een tragikomische
roman over
ware mannen-
vriendschap

Over het boek

‘In de voetbalkleedkamer zijn jullie weer de jongens die
jullie zogenaamd zijn ontgroeid.

De gezinnen en de verantwoordelijkheden die jullie
ergens onderweg in jullie levens hebben gekregen, zijn
een vreemd misverstand.’

In negen jaar kan veel veranderen. Vrouw, kinderen, ex-vrouw, buikje... Sommige zaken veranderen niet. Harry en Benno zijn vrienden, voetballen al bijna hun hele leven in hetzelfde elftal en zijn nu, net als negen jaar geleden, een weekend in Barcelona. Zonder vrouw en kinderen, maar met goed eten en drinken, slap ouwehoeren en El Clásico bezoeken, de Spaanse voetbalklassieker tussen FC Barcelona en Real Madrid. Ogenschijnlijk gaan hun gesprekken nergens over: anekdotes over het verleden, voetbal en elkaar. Maar eigenlijk gaat het gesprek over wezenlijker zaken. Beide mannen hebben een probleem dat ze met de ander willen bespreken, maar ze zijn bang dat het hun vriendschap zou kunnen schaden. Uit onverwachte hoek blijkt de oplossing te komen.

Over de auteur

Als je niet leeft kun je niet scoren is de roman gebaseerd op de gelijknamige theatervoorstelling geschreven door Raoul Heertje. Een voorstelling over mannenvriendschap en het simpele gegeven dat echte vrienden elkaar geen vragen stellen, maar dat er soms momenten zijn die om antwoorden schreeuwen. Mannen praten niet over zichzelf en leggen hun ziel niet bloot. Als ze al over zichzelf praten, dan in metaforen. En de meest gebruikte metafoor voor mannen is natuurlijk: voetbal.

Bezoek www.gloriae.nl voor informatie over al onze boeken.
Volg @GloriaeNL op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina:
www.facebook.com/GloriaeNL.

ALS JE NIET LEEFT KUN JE NIET SCOREN

RAOUL HEERTJE & RUUT WEISSMAN

Boekbewerking: Ed van Eeden

© 2014 Glorïae, Amsterdam/Utrecht

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Foto omslag

Sarah Wijzenbeek

Opmaak binnenwerk

De Grafische Keuken, Hilversum

ISBN 978 94 005 0457 8

NUR 301

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

HOOFDSTUK 1

‘Had dat wat uitgemaakt dan? Helemaal niks toch?’ Een duif onder het tafeltje van Harry verslikt zich in een stukje *patatas bravas* door de plotselinge stemverheffing en vliegt verontwaardigd weg. Harry kijkt verontschuldigend om zich heen. Met zijn ene hand schuift hij zijn bril naar zijn voorhoofd, terwijl hij met zijn andere hand zijn mobiel tegen zijn oor gedrukt houdt.

Een ouder echtpaar aan het tafeltje naast hem werpt hem een afkeurende blik toe. Harry wendt zijn hoofd een beetje af terwijl hij ongeduldig luistert naar wat zijn gesprekspartner te zeggen heeft.

De zon schijnt ongenadig op het plein waaraan het hotel gelegen is, maar daar heeft Harry geen last van, want hij heeft strategisch plaatsgenomen onder een van de parasols.

‘Dat vraag ik niet!’ snauwt hij met gedempte stem in zijn mobiel. ‘Ik vroeg of het wat uitgemaakt had.’

Hij gebaart naar de ober dat hij naar zijn tafeltje moet komen. De man knikt vermoeid en gebaart dat hij er zo aankomt. Intussen levert hij een bestelling af aan de andere kant van het terras.

‘Ik ben behoorlijk rustig voor iemand die net gehoord heeft dat alles, maar dan ook echt...’

De ober, een in strak zwart-wit geklede jongeman met een forse hoeveelheid gel in zijn haar, komt vlak voor hem staan en wacht.

Harry wijst op het lege glas en het lege bronwaterflesje op zijn tafeltje en laat zijn uitgestoken wijsvinger een rondje maken, terwijl hij zonder geluid het woord *encora* uitspreekt.

Met een gediensstig knikje neemt de ober het glas en het flesje mee.

‘Ja, ja, in het verleden behaalde resultaten zijn geen bla bla,’ zegt Harry fel. ‘Dat weet ik allemaal.’

Al luisterend haalt hij diep adem door zijn neus.

‘Dat is toch wat u me net vertelt?’

Weer luistert hij even, voordat hij opnieuw uitbarst: ‘Het maakt toch niet uit of ik dat telefonisch hoor of...’

Zonder zijn mobiel van zijn oor te halen schudt hij zijn hoofd en kijkt ongelovig om zich heen.

‘Maar er vlt toch niks meer te adviseren, of ben ik nou gek? Wat voor advies gaat u mij dan geven voor een bankrekening waar nog nul euro en nul eurocent op staat? Nog even wachten tot de rente stijgt?’

Harry kijkt nogmaals verontschuldigend naar het oudere echtpaar, maar zij zijn inmiddels in discussie verwickeld met de ober over de rekening.

‘Inderdaad,’ vervolgt Harry, die zich zichtbaar opvreet van ingehouden woede. ‘Ik heb zelf gezegd dat we best wat meer risico konden nemen. En het is toch ook een tijdje heel goed gegaan?’

Hij luistert een tijdje met zijn hoofd tegen de leuning van zijn hardplastic terrasstoel geleund, tot hij zijn hand met een verontwaardigd gebaar omhoogbrengt.

‘Of wilt u me soms adviseren over het juiste tijdstip waarop ik dit aan mijn vriend Benno moet vertellen? Nou? Wat denkt u van vanavond al, na een paar flessen wijn? Ik kan natuurlijk ook wachten tot ná ons gezellige weekendje Barcelona.’

De ober zet de bestelling neer en maakt zich meteen weer uit de voeten. Harry gaat rechtop zitten en schenkt met strakke bewegingen zijn glas vol, dat hij vervolgens zo hard naar zich toe schuift dat het koolzuurhoudende water over de rand gulpt.

‘Of gewoon zo meteen al, zodra hij hier is?’ vraagt hij met bijtend sarcasme. ‘Dan kan dat nieuws ook voor hem het hele weekend verpesten. Wat adviseert u mij daar “overigens geheel kosteloos” in, hè?’

Hij gunt zichzelf nauwelijks de tijd om een slok te nemen voordat hij weer het woord neemt. ‘Aha, zo wilt u dit gesprek niet beëindigen, zegt u. Maar wat valt er dan rustig te bespreken, te evalueren of te overleg...’

Harry valt stil als hij zijn vriend Benno het terras van hotel Catalonia Gràcia op ziet komen lopen. De wat gezette, ruimschoots kalende man loopt ongegeneerd te zingen terwijl hij een reiskoffer op wieltes achter zich aan trekt.

De twee mannen omhelzen elkaar en grijnzen breed. Zonder ook maar enige aandacht te schenken aan het mobieltje dat Harry nog altijd tegen zijn oor gedrukt houdt, haalt Benno een papiertje uit het borstzakje van zijn kleurrijke shirt en zingt al lezend:

‘Tot el camp

és un clam

som la gent blaugrana.’

Hij zwaait met het papiertje en verklaart: ‘Ik ken het begin al goed, hoor. Ik heb in het vliegtuig geoefend. Wij gaan dat morgenavond gewoon helemaal meezingen.’

Om te bewijzen dat hij het meent houdt hij het papiertje opnieuw voor zijn gezicht en schalt:

‘Tant se val d’on venim!’

Om daar vervolgens op conversatietoon aan toe te voegen: ‘Hé, Harry, goed je te zien, man. Jij zit hier zeker al een paar uur op het terras?’

Zijn vriend slaat hem onzacht op de schouder en beantwoordt de brede grijns.

‘*Hola*, Benno! Goede reis gehad? Zet je spullen maar bij de receptie, want de kamer is nog niet klaar. Wijn?’

‘Een beetje rustig aan,’ zegt Benno, met een terughoudend opgeheven hand en een snelle blik naar het glas en het flesje bronwater op het tafeltje. ‘We hebben nog een heel weekend te gaan.’

Hij trekt zijn koffer naar de ingang van het hotel en draait zich daar om, zodat hij het hele terras kan laten meegenieten van zijn ditmaal zonder spieken ten beste gegeven lied:

‘Tot el camp

és un clam

som la gent blaugrana

Tant se val d’on venim!’

Dan vervolgt hij tevreden zijn weg naar de hotelreceptie. Alsof dit hele intermezzo niet heeft plaatsgevonden, vervolgt Harry prompt zijn telefoongesprek. Meteen is er niets meer te horen van de kameraadschappelijke toon waarmee hij zojuist zijn vriend heeft begroet.

‘Nou, dan bent u dat toch níét met me eens?’

Hij luistert een moment lang. ‘Ja. Ja... Weet u, ik vroeg me altijd af wie toch die idioten zijn die altijd weer in zulke lulverhalen trappen. En dan blijkt ik gewoon zelf zo’n idioot te zijn.’

Weer neemt hij een slok bronwater.

‘Ja, ja, laat maar... Nee, meneer, u kunt zich helemaal niet voorstellen wat dat voor mij betekent... Nee, het gaat helemaal niet alleen om geld!’

Harry kijkt naar de ingang waardoor zijn vriend net is verdwenen.

‘Wat wilt u nou?’

Hij luistert anderhalve seconde.

‘Allemaal totaal zinloos! Ik zou pas wat aan u hebben als u dit allemaal persoonlijk aan mijn voetbalteam komt uitleggen. Jazeker, als u komende zaterdag bij ons de kleedkamer in komt en zegt: “Heren van Harry’s voetbalteam, het is leuk om jullie allemaal een keer te zien. Het goede nieuws: er is de afgelopen eenentwintig jaar flink gespaard. Het was per persoon weliswaar maar een paar euro per week, maar na al die jaren loopt zoets toch lekker op. Het slechte nieuws: het is weg. Jullie geld en jullie droom. Helemaal, totaal weg! Jullie droom is als het ware afgelast. Niet tijdelijk, vanwege het slechte weer of zo, maar het hele veld is gewoon weg. Of niet soms, Harry?” Dat moet ik toch zelf...’

Harry valt weer stil als hij ziet dat Benno naar zijn tafeltje toe komt.

Hij heeft geen koffer meer bij zich, waardoor hij zichzelf met brede armgebaren kan begeleiden bij het luidkeels zingen van de tekst: ‘Geef mij maar alle dagen zon, *Eviva España!*’

‘Ik moet ophangen,’ zegt Harry kortaf in zijn mobiel.

‘Ja, u ook een ondanks alles ontzettend leuk weekend toegewenst.’ Met een verslagen zucht verbreekt hij de verbinding.

Dan zet hij zijn grijsgezicht weer op en nodigt zijn vriend met een gastvrij gebaar uit om plaats te nemen op een van de stoelen bij het tafeltje.

‘Zullen we nou toch die wijn maar laten komen?’ stelt hij voor. Tegelijkertijd wenkt hij de ober.

‘España por favor!’ zingt Benno bij wijze van antwoord.

Benno, weet je nog dat Wilbert ineens moest stoppen? Je had al vanaf je jeugd met hem samengespeeld. Jullie voelden elkaar in het veld altijd zo mooi aan, zei je altijd. Hij ging al lopen als jij de pass nog moest geven en liet de verdediging van jullie tegenstanders dan compleet kansloos.

Wat je nooit hebt geweten, is dat Wilberts hardnekkige rugblessure eigenlijk tussen zijn oren zat. En zelfs dat niet: die zat thuis op de bank. Want Marjon had er gewoon geen zin meer in dat Wilbert twee keer in de week met jullie ging trainen en dan nog even bleef hangen voor een paar biertjes in de kantine en dan pas naar huis kwam als zij al in bed lag. En dat hij elk weekend een wedstrijd had, die natuurlijk vóór alles ging, zodat zij in haar eentje met de kinderen achterbleef, maar moest zien hoe ze die op zwemles of op hun sportclubje kreeg en er bij het grootste deel van de familieverjaardagen ook alleen voor stond.

Wilbert heeft je dat nooit verteld. Omdat hij wist dat je het hem anders uit zijn hoofd zou proberen te praten. Of dat je zelfs naar Marjon toe zou gaan om haar ertoe te bewegen om hem te laten gaan.

De rest van het team heeft het ook niet geweten. Zelfs Ruben niet, die nota bene bij hetzelfde bedrijf werkte als Wilbert en door hem nog bij het team is gehaald.

Misschien begrijp je nu waarom Wilbert na die ene keer ook niet meer bij jullie thuiswedstrijden kwam kijken. En na een paar weken zelfs niet meer belde om direct na de wedstrijd jullie uitslagen te horen.

HOOFDSTUK 2

Benno werpt zijn koffer op het strak opgemaakte bed, loopt naar de openslaande deuren van het balkon aan de achterkant van het hotel en kijkt goedkeurend naar de in bikini en badpakken geklede vrouwen van diverse leeftijden, die beneden op badlakens liggen te zonnen, terwijl het zwembad tussen hen in vol mannen en kinderen ligt.

‘Ah, de natuur!’ zegt hij genietend, terwijl hij zijn armen breed uitspreidt. ‘Een mens weet pas echt dat hij leeft als hij zich te midden van de barre wildernis begeeft.’

‘Persoonlijk vind ik het niet te geloven dat ze mij rustig laten wachten tot zo’n kamer eens een keer klaar is, terwijl jij maar even met een tieneurobiljetje hoeft te zwaaaien om het personeel voor je te laten rennen,’ moppert Harry, die zijn koffer bij de deur heeft neergezet. ‘Een prima kamer, toch, Harry?’ vraagt zijn vriend en hij keert zich naar hem om. ‘Of noemen ze je hier “señor Garry”?’

‘Ze noemen me hier helemaal niks. Maar voor señor Peseta is de kamer natuurlijk wél direct klaar.’

‘Voor uw informatie, señorito Garito, het Iberisch Schiereiland is inmiddels veilig de eurozone in geloodst. Geen wonder dat ze jou niet helpen als je hier nog steeds met peseta’s uit de voeten denkt te kunnen.’

Met gespreide vingers duwt Benno tegen de borst van Harry, waardoor deze achterover op het tweepersoonsbed valt, vlak naast de koffer. Dan steekt hij zijn hoofd om de hoek van de kamerdeur en kijkt eerst naar links en dan naar rechts de gang in.

Een meter of tien verder staan twee zwartharige vrouwen in personeelsuniform te praten bij een karretje vol schoonmaakmiddelen en handdoeken.

Benno trekt de deur dicht en slaakt een zucht van gelukzaligheid. ‘Hè, ik verheug me er nu al op om bij het krieken van de dag, om pakweg een uurtje of tien West-Europese tijd, wakker te worden van die Spaanse kamermeiden. Dat je ze ’s ochtends vroeg – het mag ook het begin van de middag zijn, daar ben ik makkelijk in – al in de gang hoort babbelen!’

Hij maakt een paar trippelpasjes en trekt een superblij gezicht. ‘*Hola, bon dia, sí, gracias! Una bolsa por favor!*’

Harry werkt zich omhoog op zijn ellebogen.

‘Catalaanse kamermeiden,’ corrigeert hij hem. ‘Je moet ze hier geen Spanjaarden noemen.’

‘Een mooie dag is een mooie dag,’ antwoordt Benno

luchtig. ‘Ik moet je trouwens waarschuwen, dat als er vannacht ook maar één lichaamsdeel van jou over de helft van het bed heen komt, ik dat ter plekke afbreek. En reken er maar niet op dat je het dan nog terugkrijgt!’ ‘Vindt die Franceska van jou het wel goed als jij je verheugt op kamermeiden die je wakker schreeuwen met hun geblèr?’ wil Harry weten.

‘Ze blèren niet, ze babbelen lieflijk,’ vindt Benno. ‘En met wie moest jij daarnet nou zo nodig langdurig bellen op het terras en daar ook nog eens heel serieus bij kijken?’ ‘Over terras gesproken, zullen we daar nog even gaan zitten en wat bestellen? En jij gaat niet ook nog al het eten en drinken betalen, hè?’

‘Daar is de jury nog niet helemaal uit. En eerst moeten we natuurlijk nog even de inhoud van de minibar checken, jongeman. Stel je voor dat er vannacht een acute dorstepidemie uitbreekt, dan zijn wij blij dat we zo voorzichtig zijn geweest om de noodzakelijke controles in elk geval uit te voeren.’

‘De eerste dingen eerst,’ geeft Harry toe. ‘Ik wed dat er vooral hele kleine flesjes in staan. En de verplichte lilliputzakjes ultrazoute pinda’s.’

‘Bingo,’ zegt Benno, terwijl hij de deur van het koelkastje op een armlengte van zich af houdt en een weinig enthousiaste blik over de blikjes en flesjes met condens

laat gaan. ‘Frisdrank *united*. Plus Spaans bier en wat matige whisky. Zo komt een mens nooit aan een fatsoenlijke alcoholvergiftiging.’

Hij gooit een flesje bronwater naar zijn vriend en pakt er zelf ook eentje.

Op weg naar de deur zegt hij: ‘Als we dan toch weer naar dat terrasje gaan, dan lust ik wel een bakje koffie.’

‘Vandaag betaal ik sowieso,’ houdt Harry vol. ‘En wil je echt alleen koffie? Eén klein drankje erbij, toch wel?’

Benno controleert of hij zijn sleutelkaart bij zich heeft voordat hij de deur van de kamer achter zich dichttrekt.

Dan schroeft hij de dop van het flesje bronwater en houdt het proostend omhoog.

‘*Salut!* Op een bijzonder weekend. Blij dat het eindelijk zover is.’

Ze lopen de gang uit en worden nagekeken door de twee donkerharige vrouwen bij het schoonmaakkarretje.

Ook Harry heft zijn flesje.

‘Ik denk niet dat ik het deze dagen ga redden met alleen maar water. Maar een bijzonder weekend... Ja, dat denk ik ook. *Salut!*’

Beneden zwaait Benno vriendelijk naar de receptioniste achter de balie, die zijn glimlach beantwoordt.

‘Uiterst vriendelijke señorita,’ oordeelt hij tevreden. ‘En zeer behulpzaam ook.’

‘Zou ik ook zijn als ik tien euro kreeg toegestopt om gewoon mijn werk te doen,’ antwoordt Harry, nog altijd wat verongelijkt.

Met een zucht alsof hij zojuist een uiterst inspannende werkdag heeft afgerond, laat Benno zich op het terras in een stoel bij een vrij tafeltje zakken. Hij drinkt snel zijn flesje leeg, zet zijn zonnebril op en kijkt naar zijn vriend. Harry is ouder geworden, vindt hij. Zijn haargrens blijft wijken en zijn voorhoofd biedt inmiddels ruimte aan wat meer rimpels. En hij ziet er vermoeid uit, een beetje uit zijn humeur zelfs.

‘De vorige keer dat we hier waren is alweer negen jaar geleden, weet je dat? Dat weekend was ook legendarisch.’ Harry wenkt de ober en knikt. ‘Toen werden de Koninklijken door Rijkaards mannen met 3-0 vernederd. Goals van Eto’o, Van Bronckhorst en Ronaldinho, jawel. Maar in het verleden behaalde resultaten bieden geen garantie voor dit weekend. Biertje?’

‘Koffie zei ik toch? Even rustig aan, het weekend is nog lang.’ Benno buigt zich naar de tafel toe en kijkt zijn vriend ernstig aan. ‘Ik wil eerst iets met je bespreken. Nuchter. Niet meteen op de Spaanse toer.’

‘Catalaans, We zijn in Catalonië.’

‘*Catalunya*,’ verbetert Benno hem op zijn beurt. ‘Catalanen noemen het *Catalunya*.’

‘*Soy culé*,’ zegt Harry.

De ober, die net bij hun tafeltje aankomt kijkt hem lichtelijk verbaasd aan, doet dan of hij heel erg druk is met iets anders en loopt door.

Benno fronst zijn wenkbrauwen.

‘*Soy culé*? Jij bent een “culé”?’

‘Ja, *soy culé*. Ik ben een culé.’ Harry maakt een gebaar alsof hij iets heel vanzelfsprekends zegt. ‘Zo noemen Barça-supporters zich. Nou kun jij dat liedje wel een beetje meezingen, maar “culé” is echt basiskennis, hoor.’ Er verschijnt een brede grijns op het gezicht van Benno. ‘Ja, Harry-san, maar weet jij waaróm ze zich zo noemen? Nou?’

En wanneer er niet snel een antwoord komt, vervolgt hij met een superieur air: ‘In de jaren twintig hadden ze bij Barcelona een stadion met vrij weinig zitplaatsen. Helemaal bovenin was een muurtje waar mensen toen op gingen zitten.’

Demonstratief gaat hij rechtop zitten en steekt zijn achterwerk zo ver mogelijk achteruit op zijn stoel.

‘Hun kont hing dan over de rand. Vanaf de straat zag je dan tijdens een wedstrijd van Barça een lange rij konten over dat muurtje heen steken. En “culé” is “kont” in het Catalaans. “*Soy culé*” betekent dus ook: “Ik ben een kont.”’

Met een triomfantelijk gezicht laat hij zich tegen de leuning zakken.

Harry wenkt opnieuw naar de ober, die eventjes onzeker reageert, maar dan toch weer hun kant op komt.

‘Ik heb misschien ook wat te bespreken,’ zegt hij ernstig. ‘Maar liever niet nuchter.’

Voordat Benno daarop kan reageren, klinkt er een indringende ringtone. Hij trekt een verontschuldigende grimas en haalt zijn mobiel uit zijn broekzak. Na een korte blik op de display, veegt hij over het scherm en brengt de smartphone naar zijn oor.

‘Sorry, nee, het kan nu niet,’ zegt hij snel. ‘Ik zit in vergadering. Alleen voor dringende vragen ben ik bereikbaar.’

Zonder een antwoord af te wachten verbreekt hij de verbinding en stopt de mobiel weer weg.

‘Waar waren we?’

‘O, dus dit is een vergadering?’ sneert Harry en hij kijkt afkeurend naar de smartphone die in Benno’s broekzak verdwijnt.

Zijn vriend buigt zich voorover en knijpt hem in zijn wang. ‘Ben je al lekker aan het relaxen, gezelligheidsdier van me?’

Maar Harry laat zich niet zo makkelijk van de wijs brengen. ‘Moet je na deze vergadering ook nog even een paar uur weg om de aandeelhouders van je bloeiende bedrijf toe te spreken?’

Benno steekt twee vingers op naar de ober en schalt over het terras: *‘Un vaso de vino tinto, por favor! Y un café solo.’*

De ober knikt gediensig en Benno schenkt hem een vriendelijke glimlach.

Dan keert hij zich weer minzaam naar zijn vriend en zegt op een overdreven schalkse toon: ‘Hé, augurk, we gaan hier wel genieten, hè? Als je last hebt van je hormoontjes of acuut een zaadlozing nodig hebt, hadden we misschien toch twee aparte kamers moeten nemen.’

Hij leunt weer achterover.

‘Verder met jou en Saar wel alles goed?’

Harry kijkt met een verbitterd gezicht naar het zonovergoten plein voor het hotel, waar toeristen tussen marktstalletjes door lopen.

‘Alles goed? Alles in deze wereld is verrot, jongen. Pak een vork en prik ergens in, dan lopen er meteen liters pus uit. Woningcorporaties, banken, gemeenten, wethouders, voetbalmakelaars, boeren, aannemers, verzekeraars, journalisten, bouwvakkers, ambtenaren, noem maar op. Ziekenhuizen! Wat die dokters allemaal flikken!’

De ober komt bij hun tafel staan, houdt het glas wijn omhoog en kijkt hen vragend aan.

Benno wijst naar Harry, wacht tot hijzelf zijn koffie heeft gekregen, bedankt de ober en kijkt dan weer vragend naar zijn vriend.

Er verschijnt een ironische krul rond zijn lippen als hij zegt: ‘Vlees! Dat schijnt ook geen echt vlees meer te zijn, hè?’

Harry blijft bloedserieus.

‘Denk je dat er niks raars met vissen gebeurt, dan? Die hele visserijbranche is ziek, man. Doodziek! En brood, daar zit wat in. Nou, reken maar!’

Hij heft zijn glas, neemt een haastige slok en gaat dan weer verder: ‘Heb je dat onderzoek over kipnuggets gelezen? Stond afgelopen week in alle kranten. Een of andere universiteit heeft de kipnuggets van McDonald’s onderzocht. Enfin, daar blijken 52 bestanddelen in te zitten. En niet één daarvan is kip! Hoor je me? 52 verschillende dingen zitten erin, en niet één ervan is kip!

Nada uno es pollo!’

Vol verontwaardiging roept hij over het plein: ‘Nada uno es pollo!’

Op het hele terras en ook bij de voorbijgangers draaien hoofden hun kant op. De ober keert zich met een bezorgde trek op zijn gezicht naar hen toe en gebaart met opgeheven handen dat ze wat rustiger moeten doen. Benno kijkt zijn vriend licht ongerust aan.

‘Doe eens even rustig, joh. Kont.’

Dat levert hem een strijdlustige blik op van Harry.

‘O, zit je nu soms ook al in de kipnuggetbusiness? Dat

zou me niet eens verbazen, weet je dat? En daar mag dan zeker weer niks over gezegd worden of zo?’

Hoofdschuddend neemt Benno een slok van zijn koffie. Dan veegt hij zijn mond af met de rug van zijn hand en verzucht: ‘Ik begrijp steeds beter waarom die gozer jou vorige week een elleboogje gaf, zeg.’

‘Ja, dat was ook al zo’n eikel!’

Benno grinnikt.

‘Wel opvallend dat jij al die eikels aantrekt, moet ik zeggen.’

Harry pakt zijn glas beet, legt een elleboog op tafel en wijst met een priemende vinger naar zijn vriend.

‘Hij liep de hele wedstrijd al te schelden, die vent. Omdat ik steeds van die kleine overtredinkjes maakte. Daardoor konden zij niet omschakelen.’

Hij glimlacht.

‘Tikje tegen zijn enkels, even vasthouden en zo. Heerlijk. Een beetje wat Xabi Alonso altijd doet. Maar ja, ik had het moeten zien aankomen: geeft hij me ineens een elleboog.’

Benno knikt langzaam.

‘We moeten veel sneller de lange bal durven spelen, want dat eeuwige getik op het middenveld schiet gewoon niet op. Bij Barcelona kantelt het nu: daar geven ze nu ook gewoon een lange bal, hoor.’

‘Ze kregen wel steeds een vrije trap, maar wij waren dan allang weer terug in de organisatie,’ vervolgt Harry, alsof hij niet onderbroken is. ‘Die gozer werd helemaal gek van me.’

‘Zag je die pass over de hele breedte van mij op Peer?’ vraagt Benno. ‘Vlak na die redding van Lode. Precies wat Feyenoord altijd met Pellè doet. Lange ballen. Als Peer hem even bij zich houdt, kun je druk zetten op hun helft. Maar dan moet iedereen dus wel bijsluiten, anders werkt het natuurlijk niet.’

‘Wat denk je van die Van Bommel? In zijn toptijd waren al die kleine overtredinkjes van hem steeds net te weinig voor geel, maar wél altijd het tempo van de tegenaanval eruit halen, hè?’

Ook Benno gaat onverstoorbaar verder: ‘Zelfs als je balverlies lijdt, staan de linies zo compact dat je hem steeds meteen terugverovert. Dat is een soort natuurwet, ik meen dat Newton daar destijds al heel rake dingen over gezegd heeft, vlak nadat hij de zwaartekracht had uitgevogeld. Maar wij laten ons veel te ver inzakken, een beetje zoals Nederland op het WK in Zuid-Afrika. En dat is fout. Fout! Dan kun je gokken op de snelheid van een Robben, of bij ons Ufuk natuurlijk, maar dat is echt... Hoe vaak ik dít nou al niet gezegd heb! Maar nee, hoor.’

Harry neemt opnieuw een grote slok wijn, maar hij lijkt zich eindelijk wat te ontspannen, want hij glimlacht breed.

‘Maurits begon weer in het muurtje, hè, altijd hetzelfde tegen Jeroen: “Jij hoeft echt geen twee handen voor je kruis te houden, hoor. Je kunt beter Rachid een handje helpen.” Goud!’

Ook Benno grijnst.

‘Jongens, dit is een heel slecht muurtje, het staat niet eens waterpas. Zal ik wat Polen bellen?’

‘Maar het begint toch allemaal met een goede organisatie achterin,’ zegt Harry, nu ineens weer een stuk zakelijker.

‘Als Hans er niet is, moet Ruben toch niet op buitenspel gaan spelen. Toch? Als je de snelheid van een Patrick van Aanholt van Vitesse in je team hebt, dan kan dat. Maar Marcel en Joop zijn spelers met heel andere kwaliteiten.’

‘Als Peer mijn pass gewoon uit de lucht plukt, dan loopt hij zo door.’

Benno laat zijn hand met enige vaart scherend langs zijn koffiekopje gaan.

‘Dan zien ze hem alleen maar als een flits voorbijkomen. Maar ja, nu sleept hij er alleen maar een corner uit.’

‘Peer is niet zo’n bal-uit-de-lucht-plukker...’

De hand van Benno is weer terug en neemt en passant

het kopje mee. Hij laat zich een nieuwe slok goed smaken en concludeert dan: ‘Toch wel lekker, hoor, zo’n gelijkspelletje tegen die jongens. Vorig seizoen hadden we zo’n wedstrijd verloren. Daar kun je toch aan zien dat we gegroeid zijn, als team.’

De verongelijkte trek is weer terug op het gezicht van Harry.

‘Veel te mooi complex hebben die gasten daar. Maar wat wil je ook? Het zijn allemaal accountants, bankjongens, makelaars. Walgelijke figuren! F.C. Graaier. Dan weet je meteen hoe ze van hun zwarte geld zijn afgekomen.’

Benno bekijkt hem onderzoekend.

‘Wat is je probleem, man? Je bent zo opgefokt als een kudde drachtige geiten met de bokkenpruik op. Heb je soms een verkeerde hypotheek op je konijnenhok afgesloten of zo?’

Harry houdt zijn lege glas omhoog naar de ober en laat de man weten dat hij nu wel toe is aan een halve karaf rode wijn. Benno laat nog een koffie komen.

‘Zullen we er meteen wat tapas bij bestellen?’ vraagt hij. Benno knikt bijna berustend.

‘Dit is ons weekend, jongen. Onze zon, onze *Clásico*. Eventjes *away from it all*. En we moeten ook nog wat bespreken, trouwens.’

Harry kijkt op de menukaart die de ober hem overhandigt.

‘Van die *pescaditos fritos*. Wat gevulde pepers. En *olivas*, natuurlijk, anders ben je niet in Spanje geweest. *Pata negra*? Die pittige?’

Benno laat zijn menukaart onbekeken naast zijn kopje op tafel liggen. De ober noteert de bestelling en loopt weg.

‘Ik moet een beetje rustig aan doen met eten,’ verkondigt hij ernstig. ‘Kip vind ik niet zo lekker, dus misschien kunnen we wat van die nuggets van McDonald’s bestellen?’

Harry kan er niet om lachen.

‘Jij moet lekker zo doorgaan. Ik waarschuw je: ik ben zelf ook vrij goed in elleboogjes.’

De ogen van Benno trekken zich samen tot spleetjes.

‘Als jij Francesca was, zou ik nu zeggen: “Is er iets?” En dan zou jij zeggen: “Nee hoor.” En dan zou ik zeggen: “Oké, dan niet.” En dan zou jij een uur later huilend zeggen: “Je zag toch wel dat er iets was?”’

Harry gaat achteruitzitten zodat de ober goed bij hun tafeltje kan. De man haalt een kleine karaf, een schoon glas, een kopje espresso en een groot aantal bakjes, schoteltjes en schaaltes met inhoud van zijn volgeladen blad en zet die voor hen neer.

Hoewel hij ziet dat de ober aanstalten maakt om te gaan vertellen wat de inhoud van de diverse schaaltes en

bakjes is, gaat Benno er goed voor zitten om een volgend verhaal te doen.

‘Dat is nog niks. Af en toe denk ik dat ze bij ons gewoon een camera zouden moeten neerzetten. Reality-tv. Zou een grote hit zijn op primetime. *Benno & Franceska Go Wild*. Je weet soms niet wat je meemaakt.’

Harry kijkt hem geïnteresseerd aan en de ober maakt zich na een gediensig buiginkje uit de voeten.

‘Van de week was ik het sportkatern van de krant aan het lezen, toen ik die kleine meid hoorde roepen. En omdat ik niet direct reageerde, ging ze steeds harder gillen.’

‘Gevallen of zo?’ raadt Harry, terwijl hij zijn glas volschenkt.

‘Welnee. Die wil per se dat ik een verhaaltje kom voorlezen dat ze al 587 keer gehoord heeft. Want wat is er nou leuker dan dat, nietwaar? Afijn, op een gegeven moment hoor ik mezelf roepen dat ze toch zelf ook wel een keer kan spelen, omdat ik gewoon even de krant wil lezen.’

‘Begrijpelijk. Maar niet slim.’

‘*You can say that again*. Wat zeg ik: dat kun je zelfs nog een keer zeggen.’

Harry grijnst en kopt de voorzet in.

‘Oké: begrijpelijk. Maar niet slim.’

‘Zeg dat. Nou ja, die kleine heeft dus geen idee waar ik het over heb en gaat rustig door met gillen. Daardoor

komt Franceska vragen wat er is. En dan hoor ik mezelf verdorie zomaar zeggen dat het toch niet te veel gevraagd is dat ik even de krant wil lezen. Waarop zij zo quasilief vraagt of ik daarna zeker weer moet werken. En dan zegt degene die de controle over mijn stem heeft overgenomen: “Het moet toch ook allemaal een keer verdiend worden, hè?”

‘Ocioi.’

Harry trekt een pijnlijk gezicht en maakt een wapperende beweging met een slappe hand.

‘Ja, precies. Dan zie ik haar dus verbaasd kijken. En dan is het net alsof die stomme woorden die de ik-figuur – de sympathieke Mijzelve dus – zojuist heeft uitgesproken bijna zichtbaar in de lucht blijven hangen. Je kunt je niet voorstellen dat zoiets uit je eigen mond is gekomen. Want waar hoor je zulke onzin?’

‘Op tv,’ suggereert Harry. ‘Of misschien in de helprubriek van de *Viva*. Bestaat dat blad eigenlijk nog?’

‘Geen idee. Ik heb het nog geen moment gemist. Maar waar het mij om gaat: dan zit je je daar uit alle macht te schamen en te verbazen over jezelf. Want op welk moment in je leven ben je plotseling een man achter een krant geworden? Dat kan ik toch niet zijn? En toch is er vervolgens kennelijk een hersencel in mijn hoofd die geheel ongevraagd domheden begint te produceren over geld dat ik in het laatje moet brengen.’

‘Allemachtig, Benno.’

‘Ja, ik bedoel maar.’

Benno zucht en neemt een slokje koffie.

‘Dus zat er maar één ding op,’ begrijpt Harry. ‘Als de sodemieter die krant wegleggen.’

‘Was het maar zo makkelijk! Dat is op zo’n moment al lang en breed zinloos, natuurlijk. En het ergste is dat Franceska me de rest van de avond overal in het huis achtervolgde.’

Harry kijkt hem verbaasd aan.

Met een gebaar alsof het voor de hand ligt, legt Benno uit: ‘Dat kun je toch wel raden? Ze trok in alle kasten en bureaus de laatjes open om te zien of er al wat geld in lag.’

Harry schiet in de lach en haalt een gefrituurd visje uit een schaalpje. Dat eet hij met smaak op, waarna hij zegt: ‘Pittig eten is goed voor je spijsvertering. Brood is het probleem. Dat is écht slecht.’

Andermaal gaat Benno daar niet op in. Hij neemt een slokje koffie en houdt het kopje nog voor zich terwijl hij doceert: ‘Je moet de dag beginnen met een groot glas water. Dat zet de nieren aan het werk. En daarna de hele dag doordrinken. Minstens anderhalve liter, al dan niet met bubbels. En geen rijst of pasta eten.’

‘Je hebt nu van die rijstervanger: quinoa.’

‘Quínoa,’ verbetert Benno de uitspraak van zijn vriend.
‘Daar moet je snel mee zijn, de prijs daarvan gaat stijgen.’
‘En na zeven uur ’s avonds moet je gewoon he-le-maal
niks meer eten!’ zegt Harry.

Benno knikt.

‘Vet doet er pakweg drie uur over om bij je taille aan te komen. Dat wordt dan wel weer verbrand. Tenzij je niks doet, natuurlijk, dan wordt het opgeslagen in vetcellen en raak je het niet zo makkelijk meer kwijt.’

Harry laat zich de olijven en lekkernijen in de andere bakjes goed smaken. Met volle mond zegt hij: ‘En om de drie uur eten. Niet te veel. Noten zijn ook goed. Pecannoten. Maar ongezouten, hè!’

Terwijl hij een visje uit een schaalje haalt en er afkeurend naar kijkt, merkt Benno op: ‘Ze hebben de pescaditos fritos gefrituurd. Frituur is vet, slecht vet. Je hebt trouwens ook goed vet.’

‘Als je het twee keer frituurt, is het wel slecht, ja.’

Benno kijkt zijn vriend lichtelijk verbaasd aan.

‘Wie zegt nou dat die dingen twee keer gefrituurd zijn?’
‘Jij. Jij zegt net: “De pescaditos fritos zijn gefrituurd.”
Maar pescaditos fritos zijn gefrituurde visjes.’

‘Ja?’

‘Dus eigenlijk zeg je: ze hebben de gefrituurde visjes gefrituurd. Dan zijn ze dus twee keer gefrituurd. En ja, dat is slecht, natuurlijk.’

Benno rolt even met zijn ogen en grinnikt dan.

‘Wel lekker als de slechtste grap van het weekend nu alvast gemaakt is. Dan hoeven we ons daar geen zorgen meer over te maken.’

‘Hebben we dat maar vast gehad.’

‘Kan alleen maar beter worden.’

‘Dat betwijfel ik,’ zegt Harry een beetje bitter.

Hij drinkt zijn nog bijna volle glas wijn in één keer leeg.

Als hij zijn vriend opmerkzaam ziet kijken, verklaart hij:

‘Ik zit vandaag nog niet aan m’n anderhalve liter.’

Die opmerking is goed voor een glimlach bij Benno, die meteen gul het karafje omhooghoudt om bij te schenken.